

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

1 JUNI 1932

No. 11

37e JAARGANG

PRESIDENT BRIGHAM YOUNG.

TREFFENDER DAN THEORIËN EN TEKSTEN.

Door Ben Daniels.

- Het komt u dus niet ongelegen?
- Volstrekt niet. Integendeel — het zal mij aangenaam zijn u te ontvangen.
- Afgesproken dan!
- Tot drie uur!

Dit gesprek had plaats na afloop van onze Zondagsschool. De Hollander had mij geïnteresseerd. Hij woonde reeds eenigen tijd in onze Kerkelijke *ward* of gemeente, kwam trouw naar de bijeenkomsten en toonde een levendige belangstelling in alles wat er gebeurde. Zonder zich onbehoorlijk op den voorgrond te dringen, wist hij bij besprekingen zóó mee te doen, dat het aanstekelijk werkte op vele anderen, die in den regel niets deden dan toeluisteren. Zijn taal was die van den buitenlander, maar niet onbeholpen. Hij had een goede woordenkeus, bleek flink onderlegd in Bijbelsche kennis en haalde klaarblijkelijk met het grootste gemak teksten aan uit het Boek van Mormon en onze andere standaardwerken.

Zijn nette woninkje lag half verscholen in het geboomte: groote kersenboomen, die dit voorjaar een mooien oogst voorspelden, aan de eene en sierlijke zilverberken aan de andere zijde. Frissche bloemen en heesters voltooiden de keurige omlijsting van het gezellige geveltje.

Daarvóór, op het groene grasperk, zat hij in een „luie” stoel te lezen toen ik mijn visite kwam brengen. Een weldadige zonneschijn overgoot het kostelijke schilderijtje dat daar zoo knusjes voor mij lag. Bijen zoemden langs bloem en bloesem, die niet alleen de oogen maar ook de reukorganen streelden. Door de openstaande voordeur klonk een vrouwenstem, die vroolijk zong.

Maar laat ik u eerst vertellen wat er dien morgen in onze Zondagsschoolklas werd besproken. Dan zult ge wat er op volgt beter begrijpen. Toen ik thuis was gekomen ben ik terstond gaan zitten schrijven: ik heb mijn indrukken van het besprokene op papier gezet.

— — — — —

Men dient den Heere met een willig harte te offeren, zoo hadden wij besproken. David, de Koning, en zijn volk gaven hun zilver en goud om den Tempel van Salomo te bouwen. „En het volk was verblijd over hun vrijwillig geven, want zij gaven met een volkomen hart den Heere vrijwillig; en de Koning David verblijdde zich ook met groote blijdschap” (1 Kron. 29:9).

De Apostel heeft gezegd dat de heiligen geven zouden „niet uit droefheid, of uit nooddwang; want God heeft een blijmoedigen

gever lief". Met gewillige gemoederen en met de liefde Gods in hunne harten betalen de Heiligen der Laatste Dagen hun tienden.

„Wij achten het vreugd' U te dienen,
Volbrengen met liefd' Uw geboôn."

„Want wie ben ik, en wat is mijn volk", zoo sprak David tot den Heere, „dat wij de macht zouden verkregen hebben, om vrijwillig te geven als dit is? want het is alles van U, en wij geven het uit Uwe hand" (1 Kron. 29 : 14). Want de Allerhoogste is de „bezitter van hemel en aarde". Zij die op de wereld wonen zijn niet huns zelfs. „Gij zijt duur gekocht", zeide Paulus. Petrus zeide: „Wij zijn niet verlost door vergankelijke dingen, zooals zilver en goud, maar door het kostbaar bloed van Jezus Christus". Welk een schuld van dankbaarheid zijn wij den Heere schuldig voor onze verlossing. „Ik zeg tot u," sprak Koning Benjamin, „dat indien gij hem zoudt dienen, die u van den beginne geschapen heeft en u van dag tot dag bewaart, door u den adem te verleen, opdat gij moogt leven, bewegen en doen volgens uw eigen wil, en u te ondersteunen van het eene oogenblik tot het andere; ik zeg, indien gij Hem zoudt dienen met geheel uwe ziel, gij nog onnutte dienstknechten zoudt zijn" (Mosiah 2 : 21). En Paulus zegt: „Want wij hebben niets in deze wereld gebracht, het is duidelijk dat wij er ook niets uitdragen zullen". Wij zijn daarom alleen maar rentmeesters over onze goederen en de Heer der gansche aarde zal ons rentmeesterschap veranderen in een erfenis, als wij getrouw zijn. Gods eigenaar-zijn van de aarde, de wereld en wie er op wonen, is compleet. Dat diende met dankbaarheid door een ieder erkend te worden.

Jacob leefde honderd zeven en veertig jaren. Van zijn jeugd af aan tot op hoogen ouderdom had hij de eeuwige, onveranderlijke liefde Gods gekend. Toen hij Jozef zegende, zeide hij: „Die God, die mij gevoed heeft, van dat ik was, tot op dezen dag." Als jongeling had Jakob een verbond gemaakt met den Heere. Dit was het verbond: „En van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de tienden geven!" (Gen. 28 : 22). Jacob erkende de goedheid van den Schepper door het betalen van zijn tienden. Abraham, de vriend van God, was een tiendbetaler. De Profeet Jozef Smith zeide eenmaal, dat „de doop een verbond is met God dat wij Zijn wil zullen doen", en hij zeide verder: „dit heb ik mij tot levensregel gemaakt: Wanneer de Heere gebiedt, doe het dan".

„Ik heb u liefgehad". Dit zijn de aanvangswoorden van de boodschap van vermaning, terechtwijzing en onderricht, welke de Heere door middel van Maleachi aan Israëel zond. „Mijn zoon! verwerp de tucht des Heeren niet, en wees niet verdrietig over Zijne kastijding: want de Heere kastijdt dengenen, dien Hij liefheeft" Spr. (3 : 11, 12). De Heere vermaant, tuchtigt, onderricht

Zijn volk om het tot goede werken te bewegen. En daarom sprak Hij tot Israël als volgt :

„Want Ik, de Heere, word niet veranderd ; Keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeeren, zegt de Heere der heirscharen ; maar gij zegt : Waarin zullen wij wederkeeren ?

Zal een mensch God berooven ? maar gij berooft Mij, en zegt : Waarin berooven wij U ? In de tienden en het hefoffer.

Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het gansche volk.

Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis ; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en U zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen.

En ik zal om uwentwil den opeter schelden, dat hij U de vrucht des lands niet verderve ; en de wijnstok op het veld zal u geen misdracht voortbrengen, zegt de Heere der heirscharen”.

Jezus gebood den Nephieten „de woorden op te schrijven die de Vader aan Maleachi gegeven had”. En nadat zij opgeteekend waren, ging Hij ze verklaren en „Hij gebood hun dat zij de dingen leeren zouden welke Hij hun verklaard had.”

„Ziet, nu wordt het heden genoemd (tot de komst van den Zoon des Menschen) en voorwaar, het is een dag van offerande en een dag voor het vertienden van Mijn volk ; want hij die vertiend is, zal niet verbrand worden (bij Zijne komst)” (Leer en Verbonden 64 : 23).

„Laat het volk niet vergeten dat het heden een dag van offerande is en een dag van het vertienden van allen die belijden leden te zijn van de Kerk, wien de belofte gegeven is dat zij zullen gespaard blijven in den dag der verbranding, die samenvalt met de tweede komst van Christus” (De Tiendwet, bl. 19).

Ouderling James E. Talmage, een der Twaalven, zegt : „Mijns inziens kan men redelijkerwijs de conclusie trekken, dat Jezus en Zijn volgelingen hun tienden betaalden, want Hij was een stipte nalever van de wet”. De Heiland, in Mattheüs 23 : 23, gebiedt het betalen van tienden.

„En Jezus, antwoordende, zeide tot hen : Geeft dan den keizer dat des keizers is, en Gode dat Gods is” (Markus 12 : 17).

En Jakob deed een gelofte, zeggende : „En van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de tienden geven !” Hij betaalde zijn gelofte. Abraham gaf een tiende van alles. De kinderen Israëls betaalden een tiende van al hun veldgewas. „Ook alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des Heeren ; zij zijn den Heere heilig . . . het tiende zal den Heere heilig zijn” (Lev. 27). Tienden zijn een tiende deel van al wat de Heere ons gegeven heeft, een tiende van ons loon, een tiende van het veldgewas, van de vruchten van het geboomte en van den wijnstok. „Maar een milddadige beraadslaagt milddadig-

heden, en staat op milddadigheden" (Jesaja 32 : 8). „De zegenende ziel zal vet gemaakt worden, en die bevochtigt, zal ook zelf een vroege regen worden (Spr. 11 : 25).

„De zegen des Heeren, die maakt rijk; en Hij voegt er geen smart bij (Spr. 10 : 22). Geloof, gehoorzaamheid en opoffering brengen den zegen des hemels. De Heere zegt: „Ik geef aan u onderrichtingen hoe gij voor Mij moogt handelen, opdat dezelve ten voordeel van uwe zaligheid mogen keeren. Ik, de Heere, ben verbonden wanneer gij doet wat Ik gebied, doch wanneer gij het niet doet, zoo hebt gij geene belofte." (Leer en Verbonden 82 : 9, 10).

Niet echter dan nadat wij ons geloof toonen door onze werken, komen de zegeningen. Levend geloof, het geloof dat behoudt, gaat hand aan hand met goede werken. „Toon mij Uw geloof uit uwe werken, en ik zal u uit mijne werken mijn geloof toonen." Dat is de toets. „Gij ontvangt geen getuigenis" (geen resultaat of belooning) zegt Moroni, „dan na het beproeven van uw geloof".

Elia voorspelde dat er in geen drie jaar dauw of regen zijn zou, wegens de afgodendienst des Konings. De profeet ging zich verbergen aan de beek Krith en de raven brachten hem voedsel. De beek droogde op. Toen sprak God: „Maak u op, ga heen naar Zarfath . . . en woon aldaar; zie, Ik heb daar eene wedu-vrouw geboden, dat zij U onderhoude. Toen maakte hij zich op, en ging naar Zarfath. Als hij nu aan de poort der stad kwam, ziet, zoo was daar eene wedu-vrouw, hout lezende; en hij riep tot haar, en zeide: Haal mij toch een weinig waters in dit vat, dat ik drinke! Toen zij nu heenging om te halen, zoo riep hij tot haar, en zeide: Haal mij toch ook eene bete broods in uwe hand! Maar zij zeide: Zoo waarachtig als de Heere, uw God, leeft indien ik een koek heb, dan alleen eene hand vol meels in de kruik, en een weinig olie in de flesch! en zie, ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijnen zoon bereiden, dat wij het eten, en sterven. En Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga heen, doe naar uw woord; maar maak mij vooreerst een kleinen koek daarvan, en breng mij dien hier uit; doch voor u en uwen zoon zult gij daarna wat maken; Want zoo zegt de Heere, de God Israëls: Het meel van de kruik zal niet verteerd worden, en de olie der flesch zal niet ontbreken, tot op den dag dat de Heere regen op den aardbodem geven zal. En zij ging heen, en deed naar het woord van Elia; zoo at zij, en hij, en haar huis, vele dagen. Het meel van de kruik werd niet verteerd. en de olie van de flesch ontbrak niet."

Er werd op gewezen in onze klas, dat van de weduwe geëischt werd eerst het gebod des Heeren te gehoorzamen. Ze zag niets voor den boeg voor haar en haar zoon dan de hongerdood. Hoe kon dan de profeet om haar laatsten kruimel vragen, hoe kon zij er aan denken, dien weg te geven? Het geloof van de weduwe werd op een zwaren proef gesteld, maar na het beproeven van

haar geloof werden de vensters des hemels opengedaan en een zegen op haar uitgegoten. Zij wist, zooals Nephi wist, „dat de Heere den kinderen der menschen geen geboden geeft tenzij hij hun den weg bereide, zoodat zij volbrengen wat Hij gebiedt.” De weduwe schonk den profeet één middagmaal en God schonk haar vele.

Het feit dat iemand schulden heeft, zoo werd er gezegd, rechtvaardigd hem niet het betalen van zijn tienden te veronachtzamen. De tienden is een eereschuld die wij den Heere schuldig zijn, de allereerste te betalen schuld.

Des Heeren belofte dat „hij die vertient is, niet zal verbrand worden (bij Zijn komst)” is een allerkostelijkste belofte. Ze dient de ziel aan te vuren tot het naleven van de tiendwet. Deze belofte beteekent, dat de tiendbetaler niet gevonden zal worden onder degenen die volrijp zullen zijn in ongerechtigheid en die verwoest zullen worden als de Heer komt met belooning voor de getrouwen en om Zijn oordeelsvonnis te voltrekken op de goddeloozen.

Elke tiendbetaling is een schat, in den hemel weggelegd. „Vergadert u geen schatten op aarde . . . maar vergadert u schatten in den hemel, waar noch mot, noch roest ze verderft, en waar dieven niet doorbreken en stelen”, sprak de Heiland. „Wie zichzelf schatten vergadert, is niet rijk in God.” Een rijk koning, die op sterven lag, zeide : „Wat ik bewaard heb, heb ik verloren ; wat ik weggegeven heb, heb ik”. Paulus zeide : „Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn”.

Vertient geld is gezegend geld. Iedere tiendbetaler heeft de kostelijke getuigenis dat hij God behaagt, en Jezus zeide dat Hij altijd deed wat den Vader behaagde.

— — — — —

Dat alles hadden wij met elkander besproken en ik had het zoo belangrijk gevonden, dat ik het dadelijk te boek gesteld had toen ik thuis kwam. Dat deed ik zoo goed en zoo kwaad als mijn geheugen mij dat toeliet en geholpen door mijn tijdens de bespreking gemaakte notities.

Mijn Hollandsche vriend had ijverig meegedaan, ja eigenlijk was hij ongemerkt de ziel van de bespreking geweest. Hij kende elke aanhaling, wist de teksten als het ware uit zijn mouw te schudden, citeerde ze met een ianig overtuigd-zijn, dat diepe indruk maakte, „en toch — toch”, sprak hij, „wegen al die geloofsgetuigenissen, de ondervindingen en de wijsheid van een David en een Paulus, van een Salomo en een Koning Benjamin, van een Nephi en een Maleachi niet op tegen de kostelijke getuigenis, die het God behaagt heeft mij in mijn eigen ziel te schenken. Als ik moest kiezen tusschen die „wolk van getuigen” en mijn eigen beleven, zou ik geen oogenblik aarzelen : ik koos de mijne. Liever

al dat andere overboord dan te verliezen het mooie inwendige licht, dat de hemel in mij ontstoken heeft."

En nu zat ik bij hem op het grasveldje en luisterde. Luisterde naar zijn verhaal, waarvoor in de Zondagsschoolklas geen tijd was geweest. Een onopgesmukt, eenvoudig verhaal, maar dat zoo zuiver klonk, zoo ècht, zoo door-en-door echt.

Als jongeman had hij het Evangelie omhelsd in zijn vaderland, nog vóórdat hij moest loten. Was in de loting gevallen en had eenigen tijd als milicien gediend. Had gewetensnauw zijn tienden betaald, ook in dienst. Dat was aanvankelijk lang niet makkelijk geweest. Sjonge, als een hongerige milicien zoo'n zeven cent per dag mag beuren en je moet daarvan nog een tiende deel afstaan, waarvan je geen onmiddellijke resultaten aan den lijve merkt — neen, gemakkelijk was het niet gegaan. Maar toen hij er zich heelemaal toe gezet had, was het ook weer wel gemakkelijk geweest, want dat geld kwam hem immers niet toe? Dat was heilig geld, dat den Allerheiligste toebehoorde. Zijn eerlijke ziel taalde er niet naar.

Reeds vroeg uit het ouderlijke huis vertrokken, had hij als handwerksman reeds eenigen tijd in eigen onderhoud voorzien. Zijn werkgever had beloofd hem na afloop van den dienst weer terug te zullen nemen. Maar toen het zoover kwam, dat wil zeggen, toen de diensttijd ten einde liep, was er weinig werk en kon de baas zich niet aan zijn belofte houden. Vurig had hij gebeden — de beproeving ontmoedigde hem niet. Wat een gerustheid was het toen geweest, dat hij altijd stipt de tiendwet gehoorzaamd had. Hij roemde er niet op, o neen — „Uw wil, niet de mijne geschiede". Maar volkomen gerust — heerlijk inwendig rustig — was hij geweest, dat Vader in den Hemel *Zijn* deel doen zou. En de vensteren des hemels *werden* opengedaan. Na enkele weken — heerlijke vacantedagen, bij moeder thuis doorgebracht — was er werk gekomen, volop werk. Een andere werkgever had hem korten tijd daarna hooger loon aangeboden, maar ook zijn baas gaf hooger loon — die wilde hem niet missen. En toen hij eens voor een bijzondere gelegenheid geld noodig had, hielp die baas hem, zóó maar. Zoo was letterlijk vervuld die belofte in Maleachi. Ook in Amerika had hij het ondervonden, met zijn trouwen nog. Onmiskenaar. Had niet een onverwachte loonsverhooging hem in staat gesteld ook dat jaar zijn volle tienden te betalen, hoe groot zijn onkosten ook geweest waren?

„Maar dat was het niet, broeder Daniels, niet dat was het wat mij zoo goed deed. Mijn stoffelijke ondervindingen echter gingen gepaard met inwendige belevingen, die ik nimmer zal kunnen vergeten. Tegelijk met de waarheid van onze andere leerstellingen werd de goddelijke echtheid van de tiendwet zoo onmiskenaar aan mijn ziel geopenbaard, dat er geen schijn of schaduw van twijfel overbleef, als ik die ooit gehad had. O, dat wéten, dat

wonder-wisse! Vaak heb ik gedacht dat het eenzelfde ervaren was als dat van de Emmaüsgangers: „Was ons hart niet brandende in ons?” Ja, mijn hart was brandende, is brandende in mij! Dank zij den hemel! Daarom kan ik zeker zoo goed waardeeren wat Paulus, David en anderen in verband hiermede geschreven hebben. Maar ik herhaal wat ik vanmorgen zeide: de ondervindingen van al die oude godsmannen wegen niet op tegen mijn eigen zielsbelevingen — niet voor *mij*, tenminste. Eigen ervaren is het kostelijkst. Als ik nu en dan merk hoeveel moeite het sommigen kost, deze wet na te leven, dan denk ik: O, dat de hemel u begenadigde, zoodat ge er door en door van doordrongen waart, zoodat het voor uw eigen ziel geen verschil maakte of de Bijbel of het Boek van Mormon of andere boeken dit leerstuk staafden. Want de beste Heilige Schrift is die welke de Geest des Heeren in onze zielen grift. Dan kan men uitroepen als Job en Petrus: Ik wéét!”

— — — — —
 Geluisterd heb ik, met genot geluisterd. En telkens als ik na dien dag het knusse nestje van mijn Hollandschen vriend passeer, denk ik aan de tiendwet, een leerstuk van het Boek van Mormon, een leerstuk van onze hedendaagsche openbaringen, maar vooral — en ik begin het meer en meer te gevoelen en de groote waarde ervan te beseffen — vooral een leerstuk waarvan de hemelsche waarheid en echtheid ingebrand is in levende harten. Zou dit, denk ik dan, niet Gods voorbereiding wezen voor het komende Grootere: de Vereenigde Orde? En telkens weer beantwoord ik mijn eigen vraag: Ongetwijfeld!

EEN TEEKEN VAN AFVAL.

Ik zal U een der sleutels van de verborgenheden des Koninkrijks geven. Het is een eeuwig principe, dat door alle eeuwigheden heen bestaan heeft bij God: als iemand anderen gaat veroordeelen, gaat vitten op de Kerk, zeggend dat zij van het rechte spoor af zijn, terwijl hijzelf rechtvaardig is, weet dan met zekerheid dat die persoon op weg is naar den afval; en, zoo hij zich niet bekeert, af zal vallen zoo zeker als God leeft! Dit principe is even juist als dat hetwelk Jezus leerde toen hij zeide dat hij die een teeken verlangt een overspelige is. En dat principe is eeuwig, onverwrikbaar en zoo vast als de zuilen des hemels: als gij ooit iemand ontmoet die een teeken begeert, dan kunt gij er staat op maken dat gij met een overspelige te doen hebt. — *Joseph Smith, de Profheet.*

BIJ ONZE KIEKJES.

Andermaal geven wij in dit nummer enkele foto's uit het onlangs verschenen Moedersdag boekje. Ditmaal de zendelingen-groepen uit de districten Groningen en Rotterdam.

VAN DE REDACTIE.

Brigham Young.

Wie, wat was Brigham Young? Volksleider, weergaloos,
Geen staatsliên, die Amerika ooit teelde,
Die meer dan hij geliefd geweest zijn voor een poos,
Geen die Natuur zoo rijkelijk bedeede.

Het land waarheen hij 't volk, *zijn* volk te leiden koos,
Was vol van ongemak en arm aan weelde.
Maar ziet! de wildernis ging bloeien als een roos,
Een bloeien dat hij 't volk met Zienersoogen beeldde.

Grootleider, Brigham Young, omdat hij *volgen* kon.
Hij was met hart en ziel verknocht aan den Verlichte,
Die, Ziener en Profeet, de Kerk van Christus stichtte —
Grootleider omdat hij in 's Heeren kracht verwon.

Noem Young den grootsten geest, dien 't „Mormonisme” baarde,
Door Jozef den Profeet kwam 't „Mormonisme” op aarde.

President Young en de O.O.V.

President Brigham Young was de stichter van de Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging. En als wij er nu bij vertellen, dat deze Kerkleider op den eersten Juni geboren werd, dan begrijpen onze lezers meteen waarom de groote jaarlijksche O.O.V. Conferentie altijd in het begin van Juni gehouden wordt.

De groote leider was er sterk voor dat de geest der menschheid zou oprijzen, hare gouden wieken ontplooiën, breed uit, en zich steeds hooger verheffen, als de adelaar bij het morgenkrieken. Mocht hij nu eens eventjes kunnen terugkeeren en zien hoe zijne stichting zich heeft mogen verheffen, welk een breede vlucht zij genomen heeft, welk een vreugde zou hem dat zijn! Doch — waarschijnlijk is hij in de zalige gewesten zeer wel op de hoogte van den bloei van het hem zoo dierbare Werk.

Moge dit Werk steeds in bloei toenemen en de groote naam van den stichter in eere voortleven!

ZENDELINGEN VAN HET GRONINGER DISTRICT.

Lowell J. van Dam,
Daniel A. Grundmann,
Walle Koster, Andrew P. Roghaar (Distr. pres.)

ZENDELINGEN VAN HET ROTTERDAMSCH E DISTRICT.

George Boekweg, Jesse K. Thorne, Albert H. Bragonje, Clyde A. Holdaway, Frederick H. Loertscher, Nicholas Baker, Calton C. Kammerman. — Morris H. Winward, Morris Cundick, D. Stamford Harris, Pres. Frank I. Kooyman, Douwe J. van der Werff, Harlen F. Bybee. — John S. Lugt, Kenneth J. Draayer, Arthur van Otten (Distr. pres.), Kenneth G. Allen, Parley Bernards, M. Le Roy De Korver.

UTRECHTSCHЕ CONFERENTIE, gehouden op 14 en 15 Mei 1932.

Zaterdagmiddag 2 uur: Zendingenbijeekomst.

Zaterdagavond 8 uur: Voordracht-avond. Verschillende voordrachten en tooneelstukken werden door leden van het Utrechtsche district gegeven. Het was een aangename tijd voor allen.

Zondagmorgen 10 uur: Deze bijeenkomst werd met het zingen van lied No. 6: „Vast als een rotssteen” aangevangen. Ouderling Alma Dalebout ging voor in het gebed, en het Utrechtsche koor zong lied No. 24: „Het graan en het onkruid”.

Ouderling Gerard J. Klomp, president van het Utrechtsche district, heette allen welkom, waarna Ouderling Arthur Van Otten, president van het Rotterdamsche district, Broeder Pieter Combeé, 2e raadgever in het plaatselijke gemeentebestuur, en Ouderling Morris Cundick als de eerste sprekers optraden. Een lied, „Het graf onder de Meidoorn”, werd nu door een dubbel-kwartet uit Utrecht gezongen, en Ouderlingen John E. Van Boerum, Zendingsecretaris, en Max R. Warner waren de laatste sprekers. Ten slotte werd lied No. 127: „Het Zaaïen” door het koor gezongen. Ouderling Johannes van Katwijk dankte.

Zondagmiddag: Om 3 uur ving deze samenkomst aan met het zingen van lied No. 38: „Vat moed, alles is wel”. Het openingsgebed werd door Ouderling Nicholas Baker uitgesproken, waarna het lied, „Dauw des hemels” door het koor werd gezongen.

Ouderling Klomp sprak een paar woorden ter inleiding, waarna Ouderling James E. Houston, president van het Amsterdamsche district, en Zuster Tine Hartman-Spaans, Assistentе Bijhoudster der Zending, het woord voerden. Lied No. 200: „Leid Mij Pelgrim”, werd door het koor gezongen en Ouderling Clyde Biddulph, Assistent Redacteur der Ster, en Ouderling Frederik Steenblik waren de volgende sprekers. Een dubbel kwartet zong „Psalm 42”, en Ouderling S. M. Dalebout was de laatste spreker. Het slotlied, No. 65: „Eert den Profeet”, werd door koor en aanwezigen gezongen. Het dankgebed werd door Ouderling Don Fred Smith uitgesproken.

Zondagavond: Deze bijeenkomst werd om 7 uur met het zingen van lied No. 76: „Verlosser van Israël” aangevangen. Door Ouderling W. Rulon Lee werd gebeden en de bijeenkomst werd door het zingen van lied No. 154: „Zion blijft Bloeien” voortgezet.

De autoriteiten van Kerk en Zending werden nu voorgesteld en eenparig ondersteund, waarna Ouderling Gerard J. Klomp en Bro. Albertus van Dijk, president van de Utrechtsche gemeente, als de eerste sprekers optraden. „Zielslief heeft 't hart van den herder”, werd door vier zusters uit Utrecht gezongen, en Ouderling Andrew P. Roghaar, president van het Groninger district, sprak de vergadering toe. Zuster Elisabeth J. Kooyman, presidente van de

vrouwen- en meisjes-organisaties der Zending, las een brief voor, door President Frank I. Kooyman (wien een korte rustkuur is voorgeschreven) aan de bezoekers der conferentie geschreven, en sprak daarna enkele woorden tot de aanwezigen. „Angry Words”, een duet, werd door twee zusters uit Amsterdam gezongen, waarna Ouderling Hoyt W. Brewster, Opziener van het O.O.V. en Zondagsschoolwerk der Zending het woord voerde. Als slotlied werd lied No. 48: „De Geest Gods” gezongen. Ouderling D. Stanford Harris dankte.

De Zaterdagavondbijeenkomst werd in de gewone zaal in de Kruisstraat gehouden, en de Zondagsbijeenkomsten vonden plaats in de Handelsbeurs, Mariaplaats 13. Verschillende onderwerpen, o.a. het Pinksterfeest en de uitstorting van den Heiligen Geest, werden op krachtige wijze door de sprekers behandeld, en een zeer aangename geest heerschte in al de bijeenkomsten.

Clyde Biddulph, Secr.

EEN KUS DIE TE LAAT KWAM.

Zij kuste den ouden man; zij overlaadde hem met kussen en tranen. Zij vertelde de menschen hoe goed hij was.

Ik dacht als zij alleen maar twee van die kussen in de drie maanden gegeven had gedurende de laatste tien jaar, hoe de teerhartige oude heer geglimlacht zou hebben door zijn tranen heen. Maar nu ontving hij ze heel koel. Hij was dood.

Hij was oud en arm en zij was jong en rijk. Zij had tien kamers, maar geen kamer voor vader. Toch had hij ruimte voor haar gemaakt toen hij maar twee kamers had.

De oude man had geen hooger onderwijs genoten. Zij wel — op zijn kosten. Hij had haar twintig jaar lang gevoed en gekleed, te huis en op de hooge school totdat zij in beschaafder kringen kon verkeeren en daarin huwde.

De kleeren en het dialect van de oude menschen waren te grof.

Zij kuste hem en begroef hem in een prachtige doodkist. Die lieve vader krijgt een kostbaar marmeren lijkgesteente. Een warme kus tijdens het leven is beter dan koud marmer op het graf.

SOORTEN.

Sprekers, hoorders, denkers, daders,
 Vindt ge in soorten, rijp en groen,
 Zeldzaam vindt ge wél vereenigd
 Spreken, hooren, denken, doen.

P. A. de Génestet
 (1829-1861).

IS ER EEN LEVEN NA DEN DOOD?

door Thomas A. Edison.

Onderstaand artikel is geschreven naar een interview, waarin Edison zijn godsdienstige overtuiging uitsprak:

Ik geloof niet, dat het ons veel zou helpen, als wij meer wisten wat er komt, nadat dit leven door den dood is afgesloten. Op ander gebied is het menschelijk weten echter vooruitgegaan en ik zal niet ontkennen, dat eenzelfde vooruitgang ook op dit gebied mogelijk blijft.

De onsterfelijkheid der ziel is iets, waar de mensch op het oogenblik instinctief in gelooft, doch dat strict gesproken niet bewezen kan worden. Zou een bewijs ons helpen?

Misschien kunnen de werkkraft en het geld, die voor een onderzoek in die richting noodig zouden zijn, beter gebruikt worden om de menschen gelukkig te maken. Alle geld, dat met overleg wordt gebruikt om den menschen te leeren, hoe zij dit leven goed kunnen leven, zal hun tevens leeren, het beste te verkrijgen van wat er ook zijn mag na den dood. Maak de menschen hier nuttig, leer ze denken en hopen, laten zij de vreugde leeren kennen en dan kan men veilig vertrouwen op de Groote Macht, die alle dingen bestuurt.

Ons geloof in de onsterfelijkheid der ziel hangt in zekeren zin af van wat wij onder de ziel verstaan. Wanneer wij spreken over de menschelijke ziel, bedoelen wij het menschelijk verstand en zoo beschouwd zal men moeten toegeven, dat, als er eenig bewijs voor de een of voor de andere opvatting kan worden aangehaald, dat voor een ernstige beschouwing in aanmerking komt, dit een argument vóór de theorie der onsterfelijkheid zal zijn. Wij hebben op dit gebied echter niet veel feiten tot onze beschikking en hoe kan men zonder feiten tot vaststaande conclusies komen? Doch alles, wat wij hebben, wijst stuk voor stuk op datgene, wat godsdienstige menschen het hiernamaals noemen.

Het is onmogelijk, stoffelijke dingen te vernietigen, hoewel de vorm daarvan natuurlijk radicaal veranderd kan worden. De vernietiging van onstoffelijke dingen, die oneindig krachtiger zijn, kan dus redelijkerwijs niet verondersteld worden. Er zijn echter twee redenen, waarom wij geen positieve kennis hebben omtrent het moeilijke onderwerp van de onsterfelijkheid der ziel. De eerste is, dat wij zelfs niet weten, hoe wij het onderzoek moeten beginnen. De wiskunde is de eenige exacte wetenschap, die wij kennen en er is nog geen middel gevonden om deze op bovengenoemde kwestie toe te passen.

Doch de theorie, dat de ziel onsterfelijk is, behoeft nog niet in te druischen tegen een ontwikkeld verstand van de soort, die de menschen praktisch noemen. Wij weten, dat leven in den gewonen

zin van het woord duizenden jaren kan bestaan. De sequoiaboomen van Californië hebben 4000 jaar geleefd en zijn nog steeds krachtig en frisch; 4000 jaar is wel geen onsterfelijkheid, maar het is toch 3900 jaar meer dan het langste menschelijke leven, enkele buitengewone en feitelijk abnormale gevallen uitgezonderd. Als het leven van een sequoia zich zoo over de eeuwen kan uitstrekken, kan dan een menschelijk wezen niet blijven bestaan, in de eene manifestatie of in de andere, lichamelijk of geestelijk? En wanneer — zooals geloofd werd en wordt — de ziel geheel afgescheiden is van het lichaam en niet daarmee sterft kan zij dan niet blijven voortbestaan in een omgeving, waarmee zij voortdurend in evenwicht blijft? Dat zou de onsterfelijkheid zijn.

Wij zouden waarschijnlijk veel meer van deze dingen weten, wanneer zij niet zoo verward waren door onwetenschappelijke personen, die niet altijd de besten zijn geweest en dikwijls er naar streefden, positieve uitspraken te doen op een gebied, waarop zij wetenschappelijk niet onderlegd waren.

Als de basis van den godsdienst — een veilige, gezonde en zekere basis — hebben wij het onderricht van enkele mannen met groote geesten, die wij profeten noemen en wier leiding van de gedachten der menschheid van onberekenbare waarde is geweest. Dat de menschheid instinctief hun grootheid en de waarde van hun leer heeft erkend, blijkt uit de duurzaamheid van hun invloed. Christus, Boeddha, Confucius en Mohammed hebben een veel grooteren invloed gehad dan de grootste geest op materieel gebied. Tezamen hebben zij de menschelijke beschaving beheerscht. Slechts de waarheid kan op die wijze blijven voortleven. De leer van Christus heeft een grootere levenskracht dan eenige andere, want zij wordt nog steeds jaarlijks aangenomen door een grooter aantal personen, dan welke andere opvatting ook en dat ondanks het feit dat de Christenheid meer verdeeld is en een bitterder onderlingen strijd kent dan de andere wereldgodsdiensten. (Haagsche Courant.)

HET DOEL DES LEVENS.

Het is belangrijk dat wij de redenen en oorzaken zouden verstaan van ons blootgesteld-zijn aan de wisselvalligheden van leven en dood en het doel en oogmerk Gods met ons komen in de wereld, ons lijden hier en ons heengaan hiervandaan.

Wat is het doel van ons komen in dit bestaan, dan te sterven en te verdwijnen, om hier niet meer te wezen? Het is heel redelijk te veronderstellen dat God ons daaromtrent iets zou openbaren, en het is een onderwerp dat wij meer dan eenig ander dienden te bestudeeren. Wij dienden het dag en nacht te bestudeeren, want de menschenwereld verkeert in onkunde nopens hun waren toestand en plaats in het heelal. Als wij bij onzen Hemelschen Vader ergens aanspraak op hebben, is het wel kennis omtrent dit belangrijke onderwerp. — *Joseph Smith, de Profheet.*

PRIESTERSCHAPSLESSEN.

Het programma voor Juni is als volgt:

Eerste avond: Gebed enz. Tien minuten rapport. Les: *Priesterschapsstudies*, bl. 34 en 35: Hoe men het Priesterschap dient te gebruiken, Het leger des Heeren.

Tweede avond: Gebed enz. Tien minuten rapport. Twee toespraken van 12 minuten elk over: 1. „Waarom, en wat is Gebed? 2. „Weldadigheid”, met gebruikmaking van Talmage's Artikelen des Geloofs, bl. 352. Op de toespraken volge een bespreking.

Derde avond: Gebed enz. Tien minuten rapport. Huisbezoek-Rapport.

Vierde avond: Gebed enz. Tien minuten rapport. Les bl. 38: Diagrammen (de diagrammen op blz. 36 en 37 dienen nauwkeurig bestudeerd te worden), De Priesterschaps-organisatie in vroegere dagen.

HUISBEZOEK-LES VOOR JUNI.

De huisbezoek-leeraars worden naar het artikel, „Treffender dan theoriën en teksten”, in dit nummer van *De Ster* gevonden, voor lesstof verwezen.

CONFERENTIE AANKONDIGING.

De groote jaarlijksche O.O.V. conferentie, in onze be-rijmde aankondiging het Juni-feest genoemd, zal plaats hebben op 2, 3, 4, 5 en 6 Juni. Boeiend wedstrijdwerk, keurzangen, geestdriftige toespraken, een mooie cantate van goed geoefende stemmen, ontspanningsjool — elck wat wils. 't Juni-feest der O.O.V. — O, natuurlijk doet u mee!

INHOUD.

President Brigham Young	161	Zendingen van het Rotter-	
Treffender dan theoriën en		damsche District	171
teksten	162	Utrechtsche Conferentie.	172
Een teeken van afval	168	Een kus die te laat kwam	173
Bij onze kiekjes.	168	Is er een leven na den dood?	174
Van de Redactie:		Het doel des levens	175
Brigham Young	169	Priesterschapslessen	176
President Young en de O.O.V.	169	Huisbezoekles voor Juni	176
Zendingen van het Groninger		Conferentie aankondiging	176
District	170		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.